

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **O. Š.**, bytem F.-M., P. Š. č. p. 120, zastoupeného Mgr. Petrem Kaustou, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Čs. legií 1719/5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 28.8.2014, č. j. MSK 92020/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 17.9.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.8.2014, č. j. MSK 92020/2014 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce namítal, že za nezákonný považuje postup žalovaného, kdy nerespektoval jeho špatný zdravotní stav, který mu bránil se účastnit ústních jednání a jednání se konalo v jeho nepřítomnosti, ačkoliv se z něj řádně omluvil. K omluvě vždy doložil nemocenský lístek. Pokud správní orgán argumentuje tím, že již dne 26.5.2014 věděl, že se jednání nebude moci zúčastnit, tak tento závěr nejspíš učinil na základě k omluvě přiloženého rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Jak si žalobce později všiml, na tomto rozhodnutí chybí záznam o kontrole, která proběhla dne 2.6.2014. Jsou tam pouze dva údaje o kontrole dne 5.5. a 7.7. V době, kdy mu přišlo předvolání k jednání, tedy ještě nevěděl, jaký bude jeho zdravotní stav a zdali bude schopen se jednání zúčastnit. Žalovanému dal výslovný souhlas k tomu, aby se dotázal lékaře MUDr. Michala Večerky, zdali proběhla kontrola 2.6.2014. I po této kontrole totiž

jeho zdravotní stav nebyl dobrý a jelikož se opravdu necítil příliš dobře, zaslal správnímu orgánu včasnou omluvu z jednání. Omluvu je nutné považovat za řádnou a včasnou. Žalovaný nebral v potaz jeho zdravotní stav a tím jej zkrátil na právu osobně se jednání zúčastnit a také na právu na obhajobu. Také mu bylo upřeno právo seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Žalovaný, který potvrdil nesprávný postup správního orgánu, sám tedy jednal nezákonně. Není možné upřednostňovat dobu (respektive včasnost) omluvy před objektivní nemožností se jednání zúčastnit. Správnímu orgánu nic nebránilo v tom, aby nařídil jiný termín, když v té době ani nehrozilo, že uplyne prekluzivní lhůta k projednání přestupku a správní orgán měl dostatečný časový prostor nařídít jednání v jiný den. Celé jednání správního orgánu mu přijde necitlivé a nepochopitelně sobecké.

Žalobce dále namítal, že předvolání k jednání, u kterého bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu, trpí formálními nedostatky. Na předvolání ze dne 14.5.2014 je totiž uvedeno deset různých termínů, kdy by se jednání mělo konat. Poslední termín je 2.7.2014. Žalobce má za to, že takto není možné, aby správní orgán předvolával obviněné k jednání.

Pokud by ze strany správního orgánu platilo, že k jednání se může dostavit nejpozději dne 2.7.2014, tak nerozumí tomu, proč správní orgán vydával své rozhodnutí již 10.6.2014. Správní orgán jej mohl kdykoliv před 2.7.2014 informovat o tom, že jeho žádosti o omluvu nevyhověl a on by tak měl možnost se zúčastnit jednání nejpozději dne 2.7.2014. Jelikož však rozhodnutí bylo vydáno již 10.6.2014, jednání již nemohlo proběhnout. Celé řízení je tak nutné shledat zmatečným i z tohoto důvodu.

Žalovaný v písemném vyjádření a u ústního jednání navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a nad jeho rámec uvedl, že je odpovědností žalobce, jakými podklady prokáže, že mu v účasti na ústním jednání brání závažná překážka a že omluvu podal bezodkladně poté, co se o takové překážce dozvěděl. Jestliže žalobce uvádí, že na druhém dílu rozhodnutí o pracovní neschopnosti, kterým prokázal důvod omluvy, chybí termín kontroly 2.6.2014, pak tato skutečnost jde k tíži žalobce, nikoli k tíži správního orgánu. Důkazní břemeno v případě omluvy z ústního jednání nese účastník řízení, nikoli správní orgán. Není ani pravda, že je-li dán důležitý důvod, je vždy nutno posoudit omluvu jako náležitou. Naopak omluva musí být jak náležitá (tedy bezodkladná, včasná, učiněná řádnou formou atd.), tak důvodná (tedy musí zde být důležitý důvod neúčasti na ústním jednání a tento důvod musí účastník řízení prokázat). Předvolání k ústnímu jednání je jasné a srozumitelné a z omluvy ze dne 9.6.2014 vyplývá, že takové bylo i pro žalobce. Správní orgán nicméně omluvu ze všech termínů ústního jednání posoudil jako nikoliv bezodkladnou, vzhledem k datu poslední kontroly u lékaře, a tedy nikoli náležitou (bez ohledu na to, že pracovní neschopnost obvykle je důležitým důvodem omluvy). Přestupek pak projednal v prvním nařízeném termínu ústního jednání, neboť omluvu z tohoto termínu neakceptoval. Postupoval tedy v souladu s poučením uvedeným v předvolání. Žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě, č. j. 58A 29/2010-46 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 4/2012-32.

K projednání žaloby nařídil krajský soud jednání. Účastníci řízení při něm setrvali na svých stanoviscích k věci. Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí

žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správních spisů správního orgánu I. stupně a žalovaného zjistil krajský soud následující skutečnosti. Z oznámení přestupku vyplývá, že dne 16.2.2014 v 19:32 hodin řídil žalobce osobní motorové vozidlo Mercedes Benz, RZ 6T0 2269, kdy na 356 km dálnice D1 ve směru na Brno v úseku mimo obec nerespektoval dopravní značku B20a upravující rychlost na 100 km/h. Měřicím zařízením mu byla naměřena rychlost 164 km/h, po odečtení korekce činila výsledná rychlost 159 km/h. Řidič porušil ust. § 4c zákona č. 361/2000 Sb., čímž je podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona. Dále řidič nepředložil řidičský průkaz, čímž porušil ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., a tím porušil ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Oznámení je podepsáno žalobcem. Žalobce nepodal žádné vysvětlení. Součástí spisu je videozáznam z měření rychlosti na CD, úřední záznam policisty Jana Bočka, ověřovací list autorizovaného Metrologického střediska RAMET, a.s. Kunovice ze dne 20.11.2013 s platností do 19.11.2014 pro silniční rychloměr PolCam PC 2006, výrobní číslo 1321PL/2008, osvědčení o proškolení policisty Jana Bočka k obsluze uvedeného měřicího zařízení a výpis z evidenční karty řidiče.

Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 28.4.2014 bylo zjištěno, že žalobci bylo doručeno do vlastních rukou 10.4.2014. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v návaznosti na § 9 odst. 1 písm. u) vyhl. č. 30/2001 Sb. a ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 16.2.2014 v 19:32 hod. řídil mimo obec Ostravu, po dálnici D1 356 km ve směru jízdy na Brno osobní motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz, RZ 6T0 2269, přičemž mimo obec překročil v místě nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou dopravním značením B20a „nejvyšší dovolená rychlost“ stanovená na 100 km/h, neboť mu byla silničním rychloměrem PolCam naměřena rychlost 164 km/h, a po odečtení možné odchylky rychloměru – 3% řídil vozidlo rychlostí minimálně 159 km/h, tedy překročil maximálně dovolenou rychlost jízdy mimo obec nejméně o 59 km/h. Zároveň neměl při řízení u sebe řidičský průkaz.

Dne 28.4.2014 obdržel správní orgán omluvu žalobce z důvodu nemoci, kterou doložil neověřenou kopií rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystaveného dne 28.4.2014. Správní orgán jednal dne 28.4.2014 v nepřítomnosti žalobce a poté, co si ověřil doklad o pracovní neschopnosti žalobce, nařídil další ústní jednání na 10.6.2014. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci shodně jako v předvolání k předchozímu ústnímu jednání dáno poučení dle § 59 správního řádu o tom, že je povinen dostavit se včas na předem určené místo a nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodu správnímu orgánu omluvit s tím, že omluvu je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu, anebo v elektronické podobě, podepsané zaručeným elektronickým podpisem, v případě, že je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno výše uvedeným způsobem, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálnopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu (§ 37 odst. 4 správního řádu)

a důvod omluvy je nutno prokázat. Žalobce byl dále spraven o tom, že pokud se nebude moci ze závažných důvodů dostavit na uvedený termín, ústní jednání se bude konat v označenou hodinu dne 11.6.2014, 13.6.2014, 16.6.2014, 18.6.2014, 20.6.2014, 24.6.2014, 26.6.2014, 30.6.2014, 2.7.2014, 4.7.2014 s tím, že tyto termíny platí v případě, že jeho omluva z každého po sobě jdoucího termínu ústního jednání bude správním orgánem akceptována. Na každý termín ústního jednání se musí omluvit zvlášť. Dále mu bylo sděleno, že již dále nebude uznán díl III. rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, neboť z něho nelze zjistit termín další kontroly u lékaře, případně povolené vycházky. Žalobci bylo rovněž sděleno, že nedostaví-li se bez náležité omluvy nebo bez závažných důvodů, může být přestupek projednán bez jeho účasti (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Žalobci bylo dáno též poučení dle § 33 správního řádu o možnosti zvolit si zmocněnce, a o tom, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí bude mít v závěru ústního jednání po provedeném dokazování. Ze spisu dále vyplývá, že dne 9.6.2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobce doložená neověřenou fotokopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti – druhý díl, v němž v kolonce pro datum ošetření nebo kontroly byla uvedena data 5.5. a 7.7. Z protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 28.4.2014 plyne, že žalobce se k ústnímu jednání nedostavil. Správní orgán omluvu žalobce neakceptoval a věc projednal v jeho nepřítomnosti. V souladu s § 51 a § 53 správního řádu provedl důkaz listinami, z nichž vycházel, oznámením přestupku, ověřovacím listem, osvědčením č. 402/12/08, záznamem z měřicího zařízení PolCam, výpisem z evidenční karty řidiče. Dále byl správním orgánem sdělen obsah grafických a obrazových záznamů.

Dne 10.6.2014 Magistrát města Ostravy vydal rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 16.2.2014 v 19:32 hodin řídil mimo obec Ostravu, po dálnici D1 356 km ve směru jízdy na Brno osobní motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz, RZ 6T0 2269, přičemž mimo obec překročil v místě nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou dopravním značením B20a „nejvyšší dovolená rychlost“ stanovená na 100 km/h, neboť mu byla silničním rychloměrem PolCam naměřena rychlost 164 km/h, a po odečtení možné odchylky rychloměru -3% vozidlo řídil rychlostí minimálně 159 km/h, tedy překročil maximálně dovolenou rychlost jízdy mimo obec nejméně o 59 km/h. Zároveň neměl při řízení u sebe řidičský průkaz. Tímto jednáním porušil ust. § 4 písm. c) v návaznosti na ust. § 9 odst. 1 písm. u) vyhl. č. 30/2001 Sb., kterou se provádí pravidla provozu na pozemních komunikacích a § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupků mu byla uložena pokuta v částce 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců počínaje dnem právní moci rozhodnutí. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 28.8.2014, č. j. MSK 92020/2014. Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu potvrdil. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 10.9.2014. Ohledně projednání přestupků v nepřítomnosti žalobce se žalovaný ztotožnil se závěry

správního orgánu I. stupně a konstatoval, že projednání proběhlo v souladu s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Žalovaný uvedl, že důkazní břemeno v případě omluv leží na straně omlouvajícího a správní orgán není povinen ověřovat jeho dodatečná tvrzení. K omluvě ze dne 9.6.2014 z ústního jednání nařízeného na 10.6.2014 žalovaný konstatoval, že tato by nebyla uznána jako včasná, ani kdyby rozhodnutí o pracovní neschopnosti obsahovalo žalobcem uváděné datum kontroly 2.6.2014, neboť i v tomto případě by omluva nebyla učiněna bezodkladně, ale až po týdnu, co se žalobce o překážce k dostavení se k ústnímu jednání měl dovědět. Žalovaný poznamenal, že existence rozhodnutí o pracovní neschopnosti nezaručuje předvolávanému vždy průkaznost důležitého důvodu omluvy z nařízeného ústního jednání. Součástí ústního jednání byla i možnost seznámit se s obsahem spisu a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí. Šlo o právo obviněného, o které se žalobce svou neakceptovatelnou omluvou připravil. V dalším se pak žalovaný zabýval jednotlivými odvolacími námitkami žalobce, které se týkaly důvodů, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, naplnění skutkové podstaty předmětných přestupků, právní kvalifikace správních deliktů a výše stanovených sankcí.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 17.9.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci dne 10.9.2014 (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, o přestupku koná správní orgán I. stupně ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle ust. § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodu správnímu orgánu omluvit.

K žalobní námitce, že správní orgán I. stupně neakceptoval omluvu žalobce z ústního jednání dne 10.6.2014 krajský soud uvádí následující. Podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Z ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích výše citovaného vyplývá, že projednat věc v nepřítomnosti obviněného lze jen za určitých podmínek. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 21.2.2013, č. j. 9 As 101/2012-60 konstatoval, že uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku pak pro obviněného z přestupku

představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je pak nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku. Při hodnocení včasnosti omluvy je nutno přihlídnout zejména k tomu, jaké prostředky komunikace může obviněný z přestupku pro svou omluvu zvolit a nakolik je či není schopen učinit omluvu s dostatečným předstihem, konec citace. Odkázat lze i na konstantní judikaturu Ústavního soudu, např. nález sp. zn. III. ÚS 68/97, usnesení sp. zn. II. ÚS 100/2002. Za situace, kdy z fotokopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 9.6.2014 spolu s omluvou z ústního jednání nařízeného na den 10.6.2014, vyplývá, že žalobce měl nařízenou kontrolu u lékaře dne 5.5.2014 a další až dne 7.7.2014 a současně z obsahu spisu vyplývá, že předvolání k ústnímu jednání na den 10.6.2014 bylo žalobci doručeno 26.5.2014, je správný závěr správních orgánů, že uvedená omluva žalobce nesplňovala podmínku bezodkladnosti, neboť již dne 26.5.2014, kdy si žalobce převzal předvolání k ústnímu jednání, věděl, že se nebude moci k jednání dne 10.6.2014 dostavit. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, že omluva ze dne 9.6.2014 by nebyla uznána jako včasná, ani kdyby rozhodnutí o pracovní neschopnosti obsahovalo žalobcem tvrzené datum kontroly 2.6.2014, neboť i v tomto případě by omluva nebyla učiněna bezodkladně, ale až po týdnu, co se žalobce o překážce k dostavení se k ústnímu jednání dověděl. Argumentace žalobce, že se v jeho případě nejednalo o žádnou banální zdravotní komplikaci, o čemž dle jeho názoru svědčí i dlouhodobost pracovní neschopnosti, a že v takovém stavu člověk opravdu mnohdy neřeší výklad pojmu včasnost a bezodkladnost omluvy, nemyslí na to, kdy a jak se má omluvit, a že 9.6.2014, kdy omluvu učinil, vyhodnotil, že se jednání prostě zúčastnit nemůže, neboť se jeho zdravotní nelepší, a proto tedy ihned tuto skutečnost oznámil správnímu orgánu, přisvědčit nelze. V omluvě ze dne 9.6.2014 žalobce netvrdil, a ani z obsahu nevyplývá, že žalobce doložení důvodu omluvy nemohl učinit dříve. V daných souvislostech krajský soud rovněž odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 90/2012-31, činí dále závěr, že bylo na žalobci, aby se u správního orgánu informoval o tom, zda jeho omluva byla akceptována či nikoli. Ze shora uvedeného pak plyne závěr krajského soudu, že správní orgán mohl věc projednat v nepřítomnosti žalobce v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Nedůvodná je i námitka žalobce, že mu správní orgán I. stupně neumožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Jak výše konstatováno, v předvolání k ústnímu jednání 10.6.2014 bylo žalobci poskytnuto poučení o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a bylo mu dáno na srozuměnou, že své právo může využít v závěru ústního jednání po provedeném dokazování. Veškeré podklady pro vydání rozhodnutí byly shromážděny k datu ústního jednání 10.6.2014, při ústním jednání již nebyl správní spis doplňován o žádné nové podklady, pouze stávající podklady byly provedeny zákonem předvídaným způsobem jako důkazní prostředky. Před vydáním rozhodnutí žádné nové podklady správní orgán do spisu již nedoplňoval. Neúčastí na ústním jednání 10.6.2014 se žalobce připravil o možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žalobce se tak svojí neúčastí zbavil svého práva. Přisvědčit nelze ani námitce žalobce, že předvolání k jednání na den 10.6.2014 trpí formálními nedostatky s tím, že je v něm uvedeno deset různých termínů, kdy by se jednání mělo konat a že není možné, aby takto správní orgán předvolával obviněné k jednání. Naopak krajský soud má za to, že žádnými formálními nedostatky předvolání k ústnímu jednání ze dne 14.5.2014, jehož obsah byl konstatován výše, netrpí, předvolání je srozumitelné, jasné. Z výše formulovaného předvolání je zřejmý termín ústního jednání dne 10.6.2014 s tím, že

pokud by se žalobce nemohl ze závažných důvodů dostavit na tento termín, bude se jednání konat v následujících tam uvedených termínech s tím, že tyto platí v případě, že omluva z každého po sobě jdoucího termínu ústního jednání bude správním orgánem akceptována s tím, že na každý termín ústního jednání se musí omluvit zvlášť.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 26.5.2015

Za správnost vyhotovení:
Ivona Martiníková

Mgr. Jarmila Úředníčková v.r.
samosoudkyně